

DELFI ROCA

Membre del consell nacional de Socialdemocràcia i Progrés

TRIBUNA

Què passaria si no hi hagués sortida?

La classe mitjana és la més dependent dels sectors en vies d'extinció

En general, els vells ecologistes van rebre amb alegria l'aparició del moviment Fridays For Future. Tot aquest jovent és saba nova per una lluita que perdura. Per aquells que han dedicat tota la seva vida a favor d'un planeta viu, saludable i pacífic, la seva irrupció ha estat rebuda com aigua de maig. Més encara quan la vida a la Terra, tal com era abans, està a punt de desaparèixer.

Però, en veure com els dirigents mundials es feien la fotografia amb la Xirinacs sueca de l'emergència climàtica, van començar a estar amb la mosca darrere l'orella. El fet que les institucions polítiques i econòmiques mostressin tant interès pel moviment FFF, mentre seguien menystenint altres moviments ecologistes que també reclamen canvis en el sistema, molt més veterans, els ha fet

malpensar.

És prou sabut que el capitalisme ha evolucionat fins al punt de ser capaç d'entomar i absorbir qualsevol que sigui crític amb les seves decisions. Ho fa especialment bé amb les figures que arriben a ser símbols internacionals. Si són dòcils, passejant-les amunt i avall pels fòrums internacionals, per treure'n un rèdit d'imatge; si persisteixen, fent-les emmudir sense manies. Qui se'n recorda de Malala, premi Nobel de la Pau? Ha millorat realment l'educació de les nenes del Pakistan? A quina fosca cel·la aniran a petar els ossos de Julien Assange? Estem més ben informats avui dia? Ara és el torn de la Greta Thunberg, la noia que ha revolucionat la lluita contra el canvi climàtic. Tanmateix, s'han reduït les emissions de CO₂ des de l'Acord de París?

Mentrestant la majoria continua practicant la clic-mania. Milions de persones escudades darrere de les seves pantalles alimenten un algorítmic món

Qui se'n recorda avui de Malala? A quina fosca cel·la anirà a espetegar Assange?

Ara és el torn de Greta, la nova imatge de la lluita contra el canvi climàtic

imaginari, fent m'agrada a infinitat de causes, però sense implicar-se realment. Això facilita que des de les institucions es

continui amagant la crua realitat, amb l'objectiu de guanyar temps per tal d'afavorir als grans beneficiats de sempre.

Volen saber quina és la crua realitat? Doncs si hem de fer cas als informes publicats per l'Agència Internacional de l'Energia sobre el declivi de la producció de petroli, anem de patac cap al desastre energètic. El declivi és més ràpid que la caiguda de la demanda, fins i tot en un escenari de desenvolupament sostenible, que, a més, encara no s'aplica. Per això ara el gasoil és el dolent de la pel·lícula. No perquè contami, sinó perquè el gasoli només es pot fer a base de petroli cru, que gairebé no en queda. I com que els nous petrolis, com els del fracking o els bituminosos, no són aptes per la seva producció, ha de desaparèixer.

Per això, el que en realitat cal

és preparar-nos per una emergència energètica, en comptes de climàtica. Com? Iniciant la transició cap a un nou model de societat. Per emprendre aquest camí, el primer pas ha de ser reconèixer que es tracta d'un canvi energètic, no climàtic. I tenir clar que l'hauran de fer tots els sectors alhora. Tots sense excepció. Tampoc es tracta de fer una transició lenta, sinó ràpida. Oblidem-nos també de la nova economia circular, perquè és totalment incompatible amb el creixement exponencial que encara es defensa. Així com del capitalisme verd, una altra fal·làcia, ja que res material pot créixer indefinidament.

Per acabar, recordar que cal evitar que tot el pes de la transició recaigui sobre la classe mitjana. És la més dependent de les activitats dels sectors que ja estan en vies d'extinció, a causa del necrocapitalisme. Per sobre de tot la transició ha de ser justa i igualitària.

Això sí que és progrés! Som-hi tots!